

det altid vil være en taknemmelig Agitation at sige til saa mange som muligt: I skal blive fri for Skat. Vi ved alle, at de fleste synes, at Skatter er fortrinlige, naar man blot ikke selv skal betale noget af dem, og ud fra den Betragtning forstaar jeg meget vel, at det kan være fristende for virkelige Demokrater at opstille et Program, der kan sige til saa mange som muligt: Herigennem skaffer vi jer Lettelse. Det er da ogsaa saaledes, at det foreliggende Lovforslag med Flertallets Ændringer sammenlignet med, hvad Finansministeren i sin Tid foreslog, lige godt — uagtet den Kronestigning, der har fundet Sted, siden den højtærede Minister fremsatte sit Lovforslag — betyder en absolut Forhøjelse af det, man kan trække fra. Jeg forstaar altsaa meget vel, at man, hvis man ikke er i Besiddelse af en vis Rygrad, kan være fristet til at falde for Tilbøjeligheden til at sige til saa mange som muligt, at de skal betale saa lidt Skat som muligt. Men jeg tror dog, at forstandige og nøgterne Skatteydere vil forstaa, at der dog er Grænser for, hvor langt man bør gaa paa dette Omraade. Og jeg tror ogsaa, at de fleste af de mindre Skatteydere, hvis de virkelig gaar Sagerne regnskabsmæssigt igennem, derved vil komme til at se, at det, de hver for sig vil tjene, ikke er saa grumme meget. Men Tendensen forekommer mig ganske afgjort at være meget uheldig i det givne Øjeblik. Det er paa en vis Maade saa mærkeligt, at dette Forslag netop fremkommer fra de demokratiske Partier, som i særlig Grad er Tilhængere af den direkte Beskatning, for skulde vi i et og alt have det, som disse Partier ønsker, maatte det da vel være Meningen, at saa skulde vi kun have direkte Beskatning, men muligvis vil man saa sige, at kun en meget lille Del af Landets Befolkning skulde betale disse Skatter. Men mon man virkelig kan faa sundt tænkende, ogsaa f. Eks. socialdemokratiske, Borgere til virkelig at gaa ind paa en saadan Tankegang? Mon ikke tværtimod et ret stort Tal af disse vil erkende, at der, selv om de indtager det Standpunkt, at den direkte Beskatning bør være den overvejende, dog skal være Maade med, hvor langt man kan lægge denne Beskatning over paa visse Indtægtsgrupper? Paa det givne Tidspunkt yderligere at nedsætte de Fradrag, som i Forvejen er meget store, det, maa jeg hævde, er baade moralsk og økonomisk set fuldkommen urimeligt. Jeg maa altsaa gentage, at vel kan vi fra konservativ Side billige, at de faste

Frdrag nedsættes og erstattes med et noget forhøjet Børnefradrag, men, som sagt, vi maa bestemt holde paa, at denne Reform maa hvile i sig selv. Det burde den gøre, allerede som Forholdene var, da Lovforslaget blev fremsat, men det bør den ganske afgjort gøre, som Forholdene siden da har udviklet sig; netop i Kraft af Kronens større Værdi burde denne Udvikling af sig selv have medført, at de faste Fradrag blev nedsat.

Bortset fra § 8 og § 1, som jeg altsaa vender tilbage til siden, indeholder Loven af 1922 ikke Krav om en Revision, men ikke desto mindre er det jo noksom bekendt, at Lovforslaget, som det blev fremsat af den højtærede Minister, indfører mange andre Ændringer end dem, der vedrører §§ 1 og 8. Til Ændringerne under § 8 maa jeg for øvrigt ogsaa henregne Bestemmelserne om, at man i Fremtiden ikke skulde kunne fradrage den betalte Skat fuldt ud, men at man overfor Staten kun maa fradrage Statsskatten, overfor Kommunen kun Kommuneskatten. Dette er et Punkt af særlig Betydning, som jeg skal vende tilbage til senere. Men, som sagt, udover de, man kan vel sige, paakrævede eller paakaldte Ændringer i §§ 1 og 8 stilles der altsaa Forslag om en hel Række andre Ændringer. Nu vil man vel ikke paa noget Tidspunkt med Rette kunne sige, at en Skattelov, og da i særlig Grad en Skattelov, der er saa omfattende som den, der angaar Indkomst- og Formueskatten til Staten, skulde være saa fortrinlig, at der overhovedet ikke var Grund til Ændringer af nogen som helst Art. Jeg nærer ingen Tro til, at man nogen Sinde kommer saa vidt med Skattelovgivningen, og for saa vidt kan vi naturligvis ikke principielt have noget imod, at man, naar man nu en Gang af andre Grunde skal til at ændre i Loven, saa ogsaa tager et eller andet med, som man finder det rimeligt under disse Forhold at tage med. Men selvfølgelig bør de Ting, som man tager med, være fornuftige, men det mener vi, mange af de Ting, der tages med i Lovforslaget, ikke er, og samtidig mener vi, at naar Finansministeriet eller Ministeren ønsker, at der skal foretages Ændringer i andet end § 1 og § 8, kunde der være Grund til at medtage Ændringer, som ikke er taget med. Jeg kan her nævne det Spørgsmaal, som ikke sjælden er nævnt fra konservativ Side, Spørgsmaalet om Brugsforeningernes Beskatning, et Forslag, som i sin Tid strandede paa Modstand fra Socialdemokratiet. Dette er jo et Spørgsmaal af virkelig ikke ringe Betydning,